

Wunter (*Autorin: Helga Wolff*)

Want snii jäif, dan wjarn we bjarne ouremätje fernäid. Diheer wunter jäif't riklik wat foon boowne än we wänj üs hål en sniihüs bage. We froiden üs ordi. We köön dåt iinje foon't schölj goorai öiftäiwe än ätjen bait hüs gau üüs madi. Dan wänj we üt, ouers deer wjarn je nuch da schöljärbe. We kömen deer ai trinam. Än dan gäng't lüüs! Gau ouder kluuse önj, än ma honöör üt önj e snii. Tujarst rulden we latje tu grute båle än da dan åål tu en gruten bunk, weer üüs sniihüs stönje schölj. As di dan grutenooch wus, köm man grute brouder ma en schoul. Hi klooped di bunke glat. Dan gröif hi di bunke üt, sü wid as hi ma e schoul läng köö. Nü muursten we deer inönj än schäiwele, bit di rüm klåår wus. Deerbai wakselten we üs öif, dan et wus duch en bärj årbe. Da wat bütje wjarn bageden nuch en sniimoon, di hiird duch deertu. Än da wus't süwid. Nü köön we önj üüs sniihüs sate. Dåt wus ouremätje meeklik än we wjarn luklik. We håälde üüs mam, dåt jü uk iinjsen ma önj üüs hüs köm, än dåt däis dan uk. Wat en häi, wat en häi. We sätjen deer bit tu e nåchtern. Ouers, schandlikenooch, önj e nåcht jäift rin än we wjarn di näiste mjarn ordi truuri. Sü foole årbe, än nü wus üüs hüs tuhuupe stjarted än mån nuch en kumerliken bunk. Di sniimoon såch ai bääder üt.

(In: *Di Mårringer Krädjer* 56, S. [8])